

Snåla Maja : Sorglustigt drama i 2 afd.

Haglöf, Karl,

81 Fa Br.

HAGLÖF
SNÅLA MAJA

1915

Tit.
D. 11
©

SNÅLA MAJA

SORGLUSTIGT DRAMA I 2 AFDELNINGAR

FÖR 4 PERSONER.

FÖRFATTAD OCH UTGIFVEN AF
K. S. HAGLÖF, ALSBÄCK, BORLÄNGE
PÅ EGET FÖRLAG.

BORLÄNGE
DALARNES TIDNINGS- & BOKTRYCKERI-A.-B.
1915

PRIS 25 ÖRE.

SNÅLA MAJA.

Personer:

SNÅLA MAJA, SELMA, KVICK, ÖST.

Scenen föreställer Majas hem. Maja spelas helst av en lång smal kvinna som genom en illasittande klädsel gör en fatal figur. Hon skall vara enkel, gammalmodigt klädd, ha en gammal halsduk eller schalet på huvudet, ett urblekt förkläde och benan mitt i huvudet. Hakan bör förlängas till spetshaka med tillhjälp av näskitt och hela ansiktet vara sminkat i gulgrå färg. Man gör mörka ringar kring ögonen och fåror i pannan.

I rummet finnas blott enkla möbler. På bordet ligger två tjocka böcker och rummet upplyses av ett ljus i en gammalmodig ljusstake. Maja och Selma är inne.

Maja: Du är då så fin alljämt, å så! Vore det alldeles nödigt att klä sig sådär söndagsfin på en kväll mitt i veckan. Giss på, när jag var hemma när far och mor, då var det att vara grann om klädpartorna. Det var inte då som nu inte. Nejvars! Varför tog du inte på dig den gamlare kappan och bruna hatten? Nog har dom dugat, tycker jag.

Selma: Vet moster Maja, det är bara skralt ställt med kappan och hatten är ju ur modet alldeles. Har jag inte nog så dåliga skor, kanske? (Lyfter på kjolen.)

Maja: Fy ruttet så du talar. Förut kunde en piga klä sig och sko sig på 5 å 6 kronor i månaden, men det är annat nu. Jag har haft den här klädningen ett helt år nästan var dag och ändå var inte prostinnan för god att gå in och hälsa på mig i förrgår.

Selma: Nå, vad sa hon för gott, då?

Maja: Jaa, token hon, å hon sa mycke hon. Hon talte om att skraddaren Stark kommit hem från sin Amerikaresa och nu trodde hon, dumskallen, jag kan inte säga nå annat, att hon väntar på att Stark och jag snart skall komma och ta ut lysning. Bevare oss väl, nog har jag haft lite tycke för karlarne förr, men se nu har jag allt slagit allt dumt griller nr hågen.

Selma: Ska moster Maja leva och dö så där i ensamhet, det tycker jag allt är dumt av er. Kunde inte tjuvar och skälmar komma hit och ta av er alltihop och så vore

ni ju på bar backe. Säg jag inte i tidningen att två stycken gått in till en gammal fru i Skarhult och tvingat henne att ta fram penningboken och sprungit åt skogen med alltsammans. Nu när moster Maja fått lov att deklarerera, så vet ju vem som helst att det finns kovan här.

Maja: Tala tok, jänta, det skulle just vara nån ting att ta för tjuvar och skälmar här. Jag får se mig för att få matbiten för dagen, mycket mindre mer. Det vore det enda, om jag hade någon som kunde tjäna in någon styver på gammaldagarne, och som kunde frakta hem vatten och ved om vintern till mig och getterna. Kan du begripa, den där trespenta geten, börja äta så dåligt de här sista dagarne så jag tror hon alldeles slutar mjölka, och att få en ny get, det kostar pengar, det. Snart ha vi släningstiden, och inte vet jag, hur det skall bli i år, inte. Jag är riktigt skral, vet du.

Selma: Är det inte som jag säger, moster Maja får allt lov att skaffa sig en gubbe och det desto förr ju hellre.

Maja: Men se det säger jag, inte må du tro att jag tar vad skräp som helst inte. Anej! En slösare eller en grinvarg kunde man nog få, men jag likar ingen annan än en skötsam och pålitlig karl, och dom är det smått om. Jag kan undra om den där Stark har tjänt ihop nå pengar i Amerika. Då har du väl inte hört talas om.

Selma: Visst har han pengar, det har far min sett, ty han var in på banken och satte in många tusen härom dagen.

Maja: Å, jesses flicka, säger du dä. Om jag finge tag på honom så kanhända. Vi ha väl kucklat ihop förr, vi.

Selma: Annars ha jag reda på en bagare hos Lundfälts som heter Kvick, och kvick är han också, som har talt om moster Maja ibland. Måntro det skulle vara så tuddigt att få dela brödet med en bagare?

Maja: Ja, säg det, du. Har han mycket pengar, tror du?

Selma: Det har jag inte hört, men se en rätt skötsam karl tror jag att han är. Han har varit bagare i sjutton år, och inte lär han väl ha ätit upp allt vad han förtjänt, inte.

Maja: Nänäj. Tänk om man hade en bagare i huset då skulle det — tycks det — inte tryta bröd åtminstone.

Jag får väl pynta upp mig en smula, kanske det kunde gå så tokigt att endera låte höra av sig. (Suckar.) Hä hä, ja ja.

Selma: Då var sannt då, jag såg en karl i handelsboden som fråga om då fanns någon äldre kvinna här i närheten som var ogift.

Maja: Vad skulle det vara för karl, tror du?

Selma: Jag har aldrig sett honom förr.

Maja: Nå vad sa handlarn då?

Selma: Menar ni Maja i täppan härintill sa han. Ja, hon är ogift, sa han. Så gick jag, och mer vet jag inte. Då var en medelålders karl. Kanske han kommer hit. Nej nu moster får jag lov att gå hem. Adjö och tack för kaffet. (Går.)

Maja (i dörren): Bråka nu inte, varken om det ena eller det andra, hör du det. (Talar för sig själv.) Här ser det nog litet tilldraget ut. (Kastar ihop en smula och hänger upp på väggen några kläder.) Nej nu får jag springa ut och se om getterna. (Tar en vattenhink och går ut.)

Bagaren Kvick kommer in och ser sig nyfiket omkring. Knackar på å sidodörren för att förvissa sig om huruvida någon är därinne. Intet svar. Knackar hårdare — — —. Intet svar. Skjuter upp dörren och tittar dit, sägande: Ingen här, och ingen där. Nu är hon nog ute hos getterna. (Springer och tittar överallt i rummet och ser in i skåpet). Aj, aj, aj. Det var smått om bröd i det här huset. (Tittar in i skåpet ånyo.) Ja, tror nån att det finns något sovel heller. Fem, sex kalla potatisar och en del ruttna strömmingar, det är väl också allt. Ah, ändå lär hon ska vara stup rik, är detta möjligt. Då är hon väl en riktig snålmaja, förstår jag. Är det då skäl i att tala om ärendet? (Går och snokar överallt i rummet och känner efter på hyllorna i skåpet.) Tänk om jag finge tag i något pengar eller nånting av värde så att jag kunde få se om hon äger något. (Får så tag i en tjock sedelbok). Fyyt (klipper med fingre mot tummen) nu skall du få se, Kvick, att käringen har pluringar och det som en hel bankir ändå. (Öppnar boken med synbar nyfikenhet och skygghet). Många, många tusen kronor och reverser dessutom. Frågan om, om jag kan låta ett sånt tillfälle gå mig ur händerna. (Viker ihop pengarna och lägger in boken på sin plats).

(Det hörs att Maja är på bron. Kvick tar på sig en oskyldig min och hastar mot dörren. Maja kommer in och tittar förskräckt på Kvick).

Maja: Jesses ligen, är det folk här! Vad har ni för göra här? Ni ser inte ut som en luffare heller. Ni liknar mer en bagare eller sjöman eller nå sånt där.

Kvick: Fröken är inte dum, Se saken är den, att jag en fattig bagare, hade vägen om här och som det är så varmt så blev jag törstig och ville höra efter om jag kunde få köpa litet kaffe eller mjölk.

Maja: Ja se kaffe har jag då visst inte, men litet mjölk kan du väl få. (Går och hemtar litet mjölk.) Håll te goa!

Kvick: (Dricker en smula, men gör Maja ovetande en (ful grimas). Tusen tack fröken! Det här smakade nästan som grädde. Den som finge dricka sån mjök dagligdags. Kanske fröken har så jag kan få litet färskt bröd också till mjölken.

Maja: Nej, vet du, jag bakar inte var dag jag inte. För resten är det smått om mjöl också, nu för tiden, bara för det här välsignade kriget. Ni har det väl bra ni som är bagare. Ni få då färskt bröd jämt och ständigt. En ann stackare får vara glad om man har några gamla brödkantar i skåpet. Vi ha då så långt te nån bagare vi å, så.

Kvick: Ja, jag har funderat mycket på om det inte skulle vara skäl i att öppnat ett bageri här på trakten. Kanske att jag finge försöka här hos er.

Maja: Int vet jag, inte. Bakugnen är nog litet skral, å te mura om, dä ha jag inte råd till, inte.

Kvick: Fattas bara att fröken inte har råd. Jag misstänker att fröken inte är så barskapad. Jag undrar om det vore så dumt förslag. Kanske fröken är hågad, att skaffa hem litet mjöl och verktyg och så låter ni sätta in en större bakugn. Jag försäkrar att det skulle bära sig bra.

Maja: Nej se nu ska alla folk ha så stora dagspengar så det är alldeles för galet. Kanske det kunde komma på femti kronor. Å för resten jag, en ensam kvinna, kan väl inte ta hit en karl i huset. Nej, det går inte.

Kvick: Fröken är inte ledig till äktenskap så vi kunde ta varann?

Maja: Ja; jo visserligen men herre jess, ocken vet om du är fågel eller fisk. Du kan ha käring och ett

halvt tjug ungar, och det är ovisst vad dä barka av åt.

Kvick: Nej se, det är dä jag inte har.

Maja: Jag kunde förståss få dä lite bättre på gamla dar på så vis, men (tittar litet illmarigt) det är allt lite om och män, med den saken.

Kvick: Ja allti är det så, förståss.

Maja: Om jag är fattig och du är fattig var ska vi ta vägen för att få nå att komma med, te börja med?

Kvick: Åh prat, det blir alltid någon råd.

Maja: Ja se jag har inte nå te slösa bort, och jag förstår att du har väl kalasat bort allt vad du förtjänat.

Kvick: Ni är bara litet krånglig. (Tar efter Maja). Hör fröken, vore det inte godt att få ett ålderdomsstöd? Jag tror att vi inte skulle passa så illa ihop. Säg nu resonligt. Jag vill ingen bedra, men har ni några kronor och det vet jag att ni har, så — — — ja litet rörelsekapital vore ju bra att ha.

Maja. Jag som bara har dä jag går och står i, vad skulle jag ta pengar ifrån! En sak till, jag börjar bli litet till åren — — — och då gör du inte mycket med mej, förstår du.

Kvick: Snälla, rara fröken, ni ser så ungdomlig ut, så att dä ä inte möjligt. Vi ska inte tala om ålder, nu ska vi tala om kärlek. (Fattar henne om livet).

Maja: (Slår emot med handen.) Ni är så jädrans het på gröten, så dä ä då alldeles för galet, vet jag ens vad du heter?

Kvick: Sån har jag varit i alla mina dar, men Kvick heter jag. I dagligt tal kallas jag nog Lundholmsbagarn.

Maja: Lundholmsbagarn, nog här jag hört talas om dej då. Är det du som bakar så stora bullar då, förstår jag. Jag fick en bulle av Johanssons Kajsa i går, som var hit in ett slag och dä var då gruvligt, va han var stor. Då kan du bestämt inte hushålla åt dig själv, heller. Det skulle aldrig falla mig in att baka så stora bröd för två öre. Jag har fått lära mig hushålla jag i mina dar. Ävenså ser jag att du klär dig efter de här välsignade nya modet och har krage på halsen, fast du inte skall till kyrkan. De där galenskaperna tål jag inte i mitt hus. Kanske du tror att fattigt folk får gå med det bästa dom har på vardagarna. Ja, då får dom också gå så lagom fina, fast dom ä till hälgdags. Kanske du också brukar äta vetebröd vardagsvis.

Kvick: En bagare får väl äta både si och så. Ja, nog händer det att vi får äta vetebröd som tätast, och det mår man inte illa av. Det får fröken också, om vi ordnar till med ett bageri.

Maja: (Slår sig på knäna). Ja se jag säger som jag har sagt. Kan vår herre annat än låta då bli krig, när folket kan vara så ogudaktiga. Kanske i krig får man inte äta mer än ett mål om dagen och jag antar att då ä magert nog många gånger. Tänk om min far levde — — — men han är väl lycklig han som är död.

Kvick: Var han snäll och gudfruktig han då, annars är det inte så säkert med honom.

Maja: Han var en hederlig karl kan jag tala om. En gång stal han en halv gris och bar hem den ett halvt mil. En annan gång, då var på en höst, bar han in tjugu sne-sar havre, som prosten hade skurna i Lilltappan bara på en halv natt, och ingen människa misstänkte att han skulle ha tagit nå sånt inte. Å nattfor åt hästen fraktade han alltid åt sig då han var borta på forväg. Då var en duk-tig gubbe, då, men så var han inte så alldeles fattig när han dog, heller. Han krusa inte för varken handelsman än fjärdingsman.

Kvick: Var ni enda barnet efter den gubben?

Maja: Jaa, då var jag visst det.

Kvick: Och ändå säger ni att ni är fattig. Hur går det ihop? Har ni kalasat hej på hela survet alltså.

Maja: Ånej, inte så alldeles. Det vore ju synd att säga, men herre jess, har man fått någon styver, må man väl laga att då räcker så länge en lever.

Kvick: (Närmar sig Maja.) Nå fröken Maja, tycker hon inte att vi ska slå oss ihop och bilda ett hjonalag tillsammans? (Lägger armen om Maja.) Ge mig ett kärt famntag och — — —.

Maja (avvisande): Jag är för gammal att krumbukta med. Jag har aldrig i mitt liv varit med om att toka sig så där. Efter vad jag förstår så tänker du narra av mig de korpören jag möjligen har och så får jag ta vägen med sparvarna. Ånej, ånej, ånej! (Gör en avvisande åt-börd).

Kvick: Var inte så där försmädlig, Maja. Jag är väl en smula ung och dum, men ungdomar emellan brukar man inte räkna så noga. För resten står det ju er fritt att säga ifrån, och jag tar väl svaret som jag får det.

Emellertid — — om fröken säger ifrån är det ju ingenting vidare att göra åt den saken. Det var väl också något dåraktigt tänkt av mig att fröken Maja skulle vilja ha en sån här pojkväp

Maja: Ja se, skall jag ha en fästman så skall jag ha en karl efter mitt sinne och får jag inte en sådan, då är jag så gärna utan.

Kvick: Jaha, det blir väl bäst det då. Adjö fröken, lycka till! (Går.)

Maja (för för sig själv): Sånadär pojkspolingar ska komma och göra sig till. Hum! Fattas bara att jag skulle låta en sån där gröngöling — — en sån där snobb — en kruka som ingenting förstår och begriper — — — (hm!) komma och mena att jag skall gifta mej me honom så att han får regera aldeles efter sitt huvud här i gården. Ånej, nåjdå! Dom bör väl vara torra bakom öronen först, och så bör dom kunna hushålla. Det syns väl på klädseln om en människa kan hushålla eller inte — — — Jag får inte gå så fin jag. Men en sak är det, och det är, att om jag hade en ordentlig karl, jag menar en som inte vore högfärdig och ville klä sig efter herramoden, nog kunde jag ha det bra mycket bättre. Annacka mej tror jag inte att jag borde gifta mig om det bara kunde passa så. (Börjar diska några saker). Kanske jag borde ta hem litet kaffe och socker. Det vore väl skamligt om det komme någon hit och jag inte kunde bju på så mycket som en kaffetår. (Tar ner sedelboken och lägger en sedel i sin portmonnä och lägger upp boken igen. Tager på sig en äldre kappa och tar en träsigg korg i handen och går ut.)

Kvick och Öst komma in. Öst är tämligen snyggt klädd.

Kvick: Nu var hon nog på väg till föreningsboden för att handla. Inte kan vi rå för att den snålmajan ej har råd att ha ett lås för sin dörr. Det kan väl hända vem som helst att dom går in i en gård för att få litet till bästa. Du skall se att här finns det inte stora förlager. (Låter upp skåpdörren) Men — — — ser du — — — där på översta hyllan har hon en riktig klenod.

Öst: Vad har hon då?

Kvick: Se själv, jag vill ingen bedra.

Öst: (Tar ned sedelboken.) Var i alla mina dar vill det här säga. (Tittar efter i boken.) Jag tror jag blir kär

i skrället ögonflux. (Lyfter upp en stor bunt sedlar). Hon har hundralappar och tiotus om varannat. Man kan bli alldeles förbryllad. Tänk, om jag kunde begå mig med Maja, så att jag finge ta hand om det här allti hop. Är du också inte stormförtjust?

Kvick: Joo, i pengar. Jag får väl en hacka med dig om det blir bröllop av.

Öst: Om du kan göra något för mig, så inte skall du gå olönad, så mycket är säkert. (Viker ihop pengarna och lägger ner dem i boken, samt placerar boken på sin plats). Vad kan du göra för mig?

Kvick: Jag friade till den här harpan som du hörde, för en stund sedan, men se hon sa alldeles ifrån att ta en person som går snyggt klädd. Hon kallar sådant för högfärd. Dessutom vill hon ha en som hon tror vara lika snål som hon är själv. Det återstår således att uppträda i utsliten haubit och i högsta grad beskärma sig över att folk nu för tiden klär sig så galant. Kan du så låta se skymten av en späckad plånbok, om det också endast vore skrynkligt papper i den, så hade du en fästmö alldeles på fläcken. Jag hörde av Selma att hon gärna ville ha en karl för att hon skulle vara säker för luffare och sånt där löst folk.

Öst: Å för tusan, då är jag straxt inne i situationen. Kom så gå vi här ifrån, så skall jag vara färdig om några minuter. Min bror gick in i Hultmans för ett ögonblick sedan och han skulle just dit och arbeta med jord så att han var rätt dåligt klädd. Jag går dit och byter kläder med honom och sen friar jag. Resten sköter jag om själv. Ha, ha, ha! Tänk om hon komme tillbaka och överrumplade oss.

Kvick: Ja, nog må vi se oss före. (Tittar ut.) Jo, jo, där har vi henne. Ut som en pil!! (Båda rusa ut.)

Om en stund kommer Maja in och tar upp några paket ur korgen och sätter dem på bordet. Räknar så pengarna som äro kvar i portmonäen och säger:

Det är då så välsignade dyrt i år allting. Ett kilo kaffe kostar en och femti och sockret har ökat från sextio till sjuttio öre, det är ett stort elände. Det är troligen icke långt till domen. Jag hörde talas om så mycket elände i boden i dag, så det är hemskt åt det. Nu måtte väl alla människor bli tjuvar och skälmar. Husch, och jag som alltid måste vara ensam.

(Det knakar på dörren.) Stig på, du slipper väl in, vet jag. Nyckeln sitter ju i dörren.

Öst: (Högst tarvligt klädd kommer in och hälsar.) God dag Ursäkta, är det fröken Maja?

Maja: Jag är väl en klen fröken men Maja heter jag. Vad är du för en gynnare då, som är ute och går. Du ser inte ut som en luffare, heller.

Öst: Jag är bara en vanlig stackare. Annars heter jag Öst och är från grannsocken. Jag är skomakare till yrket. Jag har bostad med en bror som jag har. Vi ä skomakare båda två men dä ä likt att han vill äta upp mej. Jag har lärt mig att ta vara på styvrarna, och möjligen spara litet te man bli gammal å, men se han kan inte handskas med pengar själv, och mej skall han klå av allt vad jag har, menar han.

Maja: Ja, dä ä konstiga tider vi leva i.

Öst: Jag har tänk mig upp åt socknarna och antingen arbeta åt någon skomakare eller också flytta mitt pick och pack och börja med eget skomakeri. Här har ni väl skomakare i alla byar!

Maja: Nej, annat slag. Och de skomakare som finnas ä så hutlöst dyra, så det är alldeles för galet. Dom säger också att kriget rår för alltihop, men se jag tror att skomakarn bara lever på folkets undergång.

Öst: Å, bevara mej, nu ä nåtlingarna så dyra, å sul-lädet har stigit med flera kronor på kilo, så nu är det inte gott att vara skomakare heller. Men man får väl ta mera betalt; det är ingen annan råd.

Maja: Ja, si skomakrarna dom har alltid varit ena obarmhäftiga lymlar, man borde kunna laga sina skor själv. Är du skomakare, och kan hushålla någon smula dä menar jag att du inte är barfotad.

Öst: Om jag har nå eller inte, det angår ingen, det är bara att betala stora skatter om det blir yppat. Nog kan jag betala hyran om det kniper. (Tar fram en spädkad börs). Det var någon som sa att fröken Maja inte var så utan, heller.

Maja: Ja, dom pratar så mycket. Jag har fått lära mig spara på det jag har, och allti blir det nån krona till slutet. Det ginge an om dä inte vore så mycket löst folk, nu för tiden, så man kan just gå och vara ängslig många gånger. Jag som bor här så ensam, kunde råka illa ut om det ville så till. Jag ångrar mig för att jag inte

gifte mig för två år sen då Jöns' Anders var hit och friade. Han var nog den som hade kunnat sköta om huset, och så gick han på kronoskogarna och tjuvsköt både älgar och rävar, så att honom hade det nog dugat att ha. Året efter gifte han sig med Tvätt-Stina och fick det bra.

Öst: Kanske det var tur för mig. Jag borde väl ha någon om mej, jag också, men man borde vara ung och snygg om man skulle gifta sig.

Maja: Om man är vacker men fattig, vad ger det att leva av. En hop med barn kan dom få, och dom får gå halvnakna all sin tid, det är alltihop det.

Öst: Nå är du livad för det, — jag säger du åt dej jag — så kanske vi skulle krångla ihop oss på gamla dar.

Maja: Kan du skomakra och göra skor, du då, så du inte bara narras?

Öst: Kan — —. Har jag gjort nå annat i all min tid.

Maja: Du super väl inte.

Öst: Nej för sjutton hakar.

Maja: Har du varken hustru eller barn förut?

Öst: Visst inte. Bror min var gift han, så nog hade vi kvinnfolk i gården ändå.

Maja: Har du rena allvaret med dig? Nog ser du ut som du skulle passa för mig. Vi ä litet halvgamla och förståndiga båda två. Litet halvslitna kläder ha vi båda två, och är du lik mej, så finge vi väl söka att ta oss fram på något vis. Du kan skomakra och jag kan bära bort skorna.

Öst: Alldeles så jag. Men då måste man bli litet barn på nytt. Älskande par brukar visa något prov på hur kära de äro i varandra. Kom då i min öppna famn, Maja. (Sträcker ut armarna mot Maja.)

Maja: Inte kan väl kärleken komma så där med det-samma, din tok.

Öst: Jo, varför inte! Ha vi kommit överens om att gifta oss så böra vi väl först som sist njuta av kärleken i armarna på varandra. Dom brukar till och med få en puss av varandra har jag hört, men se det tror jag vi kan vara förutan, eller hur, Maja?

Maja: Det beror väl på framtiden. Är det så, så är det så.

Öst: Nå ska vi bara stå och se på varandra i dag och tro att kärleken kommer i en framtid. Kanske när allt kommer omkring så bli vi aldrig kära i varann.

Maja: Så du talar. Du är en stor filur bara, tror jag. Jag vet inte var jag har dig. Du måtte inte vara där där beskedlige skomakarn längre.

Öst: Jag tror, att du inte vet vad kärlek är. Någon smula borde du väl ha nys om det. (Trycker Maja intill sig.)

Maja: Du tar i så hett. Måttliga korvar ä bäst. (Sliter sig löst.) Vi ä väl inte gifta än. Ge dig till tåls så länge.

Öst: Hör du Maja, jag känner på mig att jag börjar bli kär i dig, hur skall det då bli om du inte har några varma känslor alls för mig. Då kan det ju inte bli någon kärlek av. Kanske att vi ska dra oss ur spelet medan tider ä. Jag vill inte truga mig på dig. Visst inte.

Maja: Lugna dig din orosfågel. Tids nog hinner du ha mig i famnen. Jag kan vilja sitta där alldeles för mycket till slut. (Tar Öst under hakan och ger honom en vänlig knuff med armbågen). Men hör du Öst du drar väl inte sta styvrarna för mig, så att jag blir på bar backe till slutet.

Öst: Flyttar du ut på bar backe, då vet du att jag flyttar dit också, för se jag kommer aldrig att skiljas från dig. Jag tror att jag så där apropå bestämt på en gång hittade den rätta.

Maja: Jaja, jag tror så jag med.

(Ridån faller.)

ANDRA AVDELNINGEN.

Bagaren Kvick och Selma sitta inne. Rummet är snyggt, skåpet är borta. Händelsen tilldrager sig i här befintliga nygifta parets hem. Kvick, något mjölig, reser sig.

Kvick: Det var allt bra mycket trevligare att ha eget hem och eget bageri, än att arbeta för andra. Omsättningen kommer nog att bli god, ty jag har redan gjort upp med två handlande, att få helt och hållet hålla dem med bröd.

Selma: Det var roligt det, du. Nu ska jag väl hoppas att jag också snart är insatt i bakningsgöromålen, och då bli vi ju två i bageriet.

(Båda resa sig och gå av och an.)

Kvick: Ja, så mycket trevligare för mig. Inte tror jag att vi ska råka i luven på varandra som Öst och Maja har gjort inte. Stackars folk!

Selma: Är det redan slut med kärleken? Se Maja, hon är nog ett hår av den onde. Hon är så snål, så hon har inte råd att äta, å vad jag förstår, inte får Öst just nå heller.

Kvick: Hon är så! Men hon råkade nog i klorna på en riktig filur också.

Selma: Gjorde hon. Ja han ser därför ut, också. Det var synd om den där harpan, för nog var hon snäll fastän hon var litet gammalmodig, Sånadär gammalflickor brukar ju vara lite småkollriga, en del.

Kvick: Ja, Maja hon måste visst vara alldeles makalöst trångbröstad. Nog är det galet att folk inte ska unna sig matbiten. Det är väl för maten och genom maten man lever.

(Kvick sätter sig och tar en tidning.)

(Maja kommer in genom dörren.)

Maja: God dag, Selma, ja båda två förresten. Herre Gud, ni se lyckliga ut, ni, men annat är det med mig som fick det så tråkigt på gamla dar.

Selma: Å, varför det då? Jag som tycker att det är så roligt att jag fått en gubbe. Faster Maja lever ju snart sagt i smekmånaden. Hon måste väl inte få klaga nu inte. Faster är väl inte ånger för att hon gifte sig?

Maja: Jo, jösses flicka, när man får en sån där karlslok te gubbe som ingenting kan och ingenting vill, då är dä minsann inte roligt te å höra en till. Tvi valet sån karl. Vad har jag för nytta av att ha en sån — — ja vad ska jag säga — — odåga och lätting. Han gifte sej nog bara för att få nå äta i sej och kläder på sej.

Selma: Å, säger faster dä'. Det där låter bara kulet att få höra sådana nyheter.

Maja: Jag tänkte att jag skulle få såna godagar och leva utan bekymmer, men det blev annat det.

Kvick (reser sig och går fram till Maja): Vad vill detta säga! Jag som alltid har föreställt mig att Öst är en så beskedlig karl. Han har väl aldrig förargat någon.

Maja: Förargat sa du, han har förargat mig. Jag sa åten att han skulle gå te presthagen och stjäla lite ved men karln vart alldeles etter rasande. Han vill ligga tills klockan halv sju och sju om morgnarna, så vill han att

jag skall ha maten i ordning och framsatt ordentligt till klockan åtta. Är det karlfasoner det? Jag brukar koka ett kok potatis på måndagarna och sen äter jag för var dag av de kalla potatisarna och steker lite strömming nån gång då oeh då, annars äter jag potatis och salt inte långt emellan. Jo du, sätt fram sådant nu. Han smakar det inte alls. Jag är väl inte nån vanlig gris, säger han.

Kvick: Men, kära söta, Maja, ge karln ordentlig mat och inte bara fordra orimligheter av honom. Det är styggt av er att fordra av honom att han skall stjäla ved av andra, då ni så väl ha råd att köpa det ni behöver. Går han inte i arbete var dag och tjänar sina fyra kronor om dagen, och då vill han väl ha något till livs emellanåt.

Maja: Jaså, ni ä lika alla karlar. Ni ä bortskända allesamman, det är alltihop, det. Tänk om ni skulle sköta grisen och getterna samt stöka ihop å tvätta och laga och ändå skulle bli tvungen att laga mat tre gånger om dagen. Det vore ni alldeles lagoma till.

Kvick: Ja, det tycker jag att jag skulle stå ut med. Skyll inte allt på Öst, då Maja så där vill dra in på staten. Ja skulle också bli förbaskad om jag vore i hans ställe.

Maja (elakt): Dä ä som jag säger, ni skulle inte se mat på fjorton dagar, få se sedan — — —.

Selma: Kära Maja, ni bör väl ta litet reson. Ni är van att svälta er fram, men se det kan inte alla med. Jag vill gärna ge min gubbe sina tre mål mat om dagen och kaffe där emellan ändå.

Maja: Nej du, det där går då ändå för långt. Jag kokar inte något kaffe alls, utom en liten elva-tår sedan han gått till arbetet. Jag skall sköta getterna på morgonen och om kvällarna får han ju litet gröt och mjölk. Nu för tiden vill alla ha det så plentis, men tocka där okynnen, ska man ta ur folk.

Selma: Jag ska säga faster ett råd. Var inte så snål utan ät era fulla mål mat och lev som man gör i andra gårdar. Klappa om gubben litet inte långt emellan så är jag säker på att faster inte har någon orsak att ångra sig. Om faster ä snäll och trevlig mot honom, blir han lika tillbaka och om faster blir sjuk skadar det ju inte att ha ett stöd.

Maja: Ja, Her—re—gud (runkar med huvudet), jag blir sjuk, bara jag tänker på honom. När han kommer

hem i sju-tiden på kvällen och det är väl i alla sina dar inte nån kväll att tala om då, sätter han sig vid bordsändan och vill ha äta. Det är väl inte sagt att jag har äta tillreds vid den tiden. Ibland — kan du förstå — skyller han på att han är våt och frusen och vill ha kaffe och då skulle jag koka kaffe bara för honom. Ånej.

Selma: Sätt er i knä på honom, ge honom en puss och klappa om honom då, om faster inte har lust att servera kaffe. Det kostar ingenting, men kanske det kunde värma upp honom.

Maja: Hum, dumheter. Jag har aldrig munnas med en karl och aldrig kommer jag till det heller. Han har försökt ett par tre gånger, men han gör nog inte om-ët.

Kvick: Maja är helt enkelt oresonlig. En vacker dag, reser nog Öst ifrån er, och det hade jag för länge sen gjort, om jag varit i hans ställe. Men egentligen skulle ni ha haft litet av käppen för att lära er ta reson. (Öst skjuter upp dörren, men stannar i dörröppningen).

Maja (som inte ser honom): Vasa, skall jag ha stryk? Är du tokig du med? Jag vill ju bara hålla reson och sköta hushållet så att det går ihop. Vill inte karlkräket hålla tillgodo med min hushållning så får han göra hur han vill. Jag ger mej inte en tum.

(Maja tittar upp och får se Öst, som just nu stiger in).

Öst: God dag, herrskapet. Har jag min fruga här också, som jag ser. Jag kunde inte förstå var hon tagit vägen. Jag kommer just från ladugåln. Jag har gett kriterat mat. Gammal-tuppan hade just slitit sig lös och ätit upp allt mjölet i skäppan.

Maja: Jag kunde just tro det. Alltihop mjölet! Herre min skapare! Alltihop mjölet (slår ihop händerna), jo nu står jag där vackert. Vad skall nu grisen leva av? Ja se getterna och karlarna dom ä lika. Dom vill ha i sig alltsammans på en gång. Vänta bara tills jag kommer hem ska då bli en annan vals av.

Öst: Jag kom över så lagom mycket äta jag i stället. (Vänd till Maja.) Jag tror du har glömt mig i dag.

Maja: Va i alla mina dar, jag kan väl inte vara på var fläck jag heller. Sköt dej själv du, så får jag göra. Du har kunnat gå ut på vedbacken och huggit ved, så gerna som att luffa i gårdarna. Har du haft drygt så att du är hungrig nu igen förstår jag. Det är den här maten som du är så för.

Öst: Jag borde väl ha haft litet grand medan jag vänjer mig av med att äta. Få se om jag hinner vänja av mig till påsk. Du ville väl så ha det.

Maja: Nu är du ond på mig igen för den här välsignade maten. Aldrig hör jag annat än äta, äta och åter äta. Du äter väl upp mig helt och hållet till slutet.

Öst: Nej, vet du Maja, det målet sparar jag nog åt rättor och vargar och jag unnar dem det alltför väl.

Kvick (vänd till Öst): Jag vet inte vad du fick för fru. Jag tror hon är både snål och led. Ge du hin håle den här käringen.

Öst: Gerna för mig, men tror du att han ville ha en sån harpa i huset? Det tror jag visst inte,

Maja (arg): Harpa mig hit och harpa mig dit edra sakramenskade uslingar. (Gråtande) Vad skulle jag med dig i huset?

Öst: För all del, Maja. Jag skall mer än gerna packa mig av. Gå hem och gör ett avskedskalas och bjud Kvick och Selma som gäster, så reser jag i morgon dag. Ja, jag skall bestå på doppet om Maja består på kaffetåren.

Maja: Nej se nu ä kaffet så dyrt, så dä säger jag alldeles ifrån. Litet getmjölk och gröt kan ni få edra tomvargar. (Eftertänksamt). Dä va rätt dä, geten har ätit upp mjölet och vad skall jag då koka gröten av. Herre min store. (Gråtande.) Det är för eländigt i den här världen, (tar sig sig på hjärtat) jag tror rent att jag — — — dör. Segnar ner på en stol.

(Ridån faller.)

(Vid ridåns uppgång.)

(Maja ligger död på golvet.)

Öst sparkar på liket sägande: Är du riktigt död? Det där var säkert det bästa du gjort i alla dina dar. Gud ske lov, (Klappande henne på kinden.) Sov godt Maja.

(Ridån faller.)

K. S. HAGLÖF, Alsbäck, BORLÄNGE

har å eget förlag utgivit följande

Dramatiska böcker:

Nyårstablå. avsedd för nyårsvakor; 3 personer. 20 öre.

Vid årsskiftet. Nyårstablå för 2 personer, jämte andra poem. 25 öre.

Barntablåer och sagospel. 40 öre.

Lars Jonsa och hans käring Dramatiserad skildring i 2 avdeln. för 5 personer. 25 öre.

När Stulta-Nils skulle ha måg. Komedi i 3 avdeln. för 7 personer. Ny förbättrad upplaga 40 öre.

Grosshandlarfamiljen. Komedi i 4 avdeln. 25 öre.

Doktor Bloms första mottagning. Fars i 1 akt för 6 personer. 25 öre.

Högmod går för fall. Drama i 3 avdeln. för 4 personer. 25 öre.

Svartsjuka flickor. Kärleksdrama i 3 avdeln. för 4 personer. 20 öre.

Farbror Linds frieri. Lustspel i 4 avdeln. för 4 personer. 25 öre.

Anders Jansas slutbref från Stina. Monolog med sång för 1 person. 20 öre.

Tvänne mindre dramatiska pjäser. 25 öre.

Teateramatörernas nöjesskattkammare. Innehåller flera dramatiska pjäser och småstycken för en och flera personer, samt diverse bitar på vers och prosa avsedda för ungdomens nöjesavdelning. 50 öre.

Värs och prosa för fäster och samkväm. 65 öre.

Tvänne skildringar ur lifvet. Pris 35 öre. Denna bok, innehåller två pjäser: "Hog fick Axel ändå" samt "Svenssons Karl-Erik".

I valet och kvalet. Drama i 4 avdeln. 5:te upplag. 25 öre.

Senaste nyheter:

En riktig kanalje. Skämt i 2 avdelningar, 4 personer. 25 öre.

Kalle Pettersson N:o 1 och 2. Lustspel i 3 avdelningar, 8

personer. 25 öre.

En kvinnolist. Sommarlustspel med sång och dans, lämpligt att utföra vid fäster i det fria. Spelas av 3 herrar och 2 damer samt 1 spelman och några par allmog ungdom. Pris 35 öre.

Snåla Maja. Sorglustig nutidspjä för 4 personer. 25 öre.

Allvar och Skojbitar för ungdom. 25 öre.

Obs! Då någon pjäs skall läras in och flera ex. tagas av samma bok, lämnas den billigare.

Obs! Böckerna levereras fraktfritt. Vid postförskott tillkommer dock 10 öre pr. sändning.

Frimärken mottagas i likvid.

Skriv alltid tydlig adress!

Priskurant å Maskeringsartiklar

från K. S. Haglöf, Alsbäck, Borlänge.

- Helskägg* 1: —, 1: 50.
Halvskägg 0: 75, 1: —, 1: 25.
Mustascher 0: 15, 0: 25, 0: 40, 0: 75.
Pipskägg 0: 15, 0: 25, 0: 35.
Hakskägg (enkelt helskägg utan mustascher) 0: 75.
Tomteskägg 1: 50, 2: —.
Polisonger 0: 75, 0: 90.
Polisonger med mustascher 1: 25.
Födelsedagsmärke 0: 20.
Matrosskägg (mustascher och hakskägg) 0: 50.
Skägglim, pr flaska 0: 25.
Lösnäsor av vaxadt tyg, mycket präktiga, 0: 75.
" " papper (stora) 0: 25.
" " " med mustascher och brillor, 0: 35, 0: 40.
Näskitt. Ävsett att öka ut näsan till annan form, 0: 75.
Cacaosmör. Strykes under smink, så att det går lättare av, 0: 60.
Fetsmink i tuber 0: 15, 0: 25. Finnes i olika färger.
Påsepuder 0: 25. Finnes i vitt, skärt, svart m. m.
Peruker, grå, flintskalliga, 1: 75.
" mera hår och i sorterade färger, 1: 90, 2: 25.
" *okammad gatpojck* 2: —; *gentleman* med benan midt i pannan 2: —.
Damperuker, mycket präktiga, hängande hår 2: 25, 3: —, 4: —.
" " " en eller två flätor 2: 75, 3: —.
" " " uppsatt frisyr 2: 50, 4: —.
Masker för barn 15 à 20 öre
" " vuxna 25 à 50 öre
" " män med skägg 50—90 öre.
Gasmasker (tyg). Mycket naturliga i många olika typer såsom vacker flicka, medelalders dam, vacker fru, hyggelig åldrig maka och dito med grinig uppsyn m. m. Av mansgas-masker finnas snygg yngling, gamla karaktäristiska typer; mäst med fryntlig, gubblik uppsyn, ävenså fula gubbar. Å dessa masker äro ej fästade lösskägg, men å några äro målade skäggimitation. Priserna variere mellan 50—75 öre. Full belåtenhet garanteras.

Maskeringsartiklar få ej medfölja böcker i korsband, utan sändas alltid i paket.

Frakt å paket jämte tillägg till postförskott går till 40, 45, upp till 65 öre

Rekv. i god tid! Skriv namn och adress tydligt! Fri-märken mottagas i likvid

